

Arrest

nr. 89 498 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster R.Y. (...) luidt het asielrelaas als volgt:

“ U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj origine te zijn. U bent afkomstig uit Nazran, Ingoesjetië.

Op 9 september 1986 bent u officieel gehuwd met T.S.

Uw dochter T.Z. (O.V.X) heeft op 19 juli 2005 samen met haar man A.G. (O.V.5.X) een asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties. Op 3 april 2008 werd door het Commissariaat-Generaal

beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 april 2008 tekende uw dochter hiertegen beroep aan, maar de beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 september 2008 bevestigd. Op 6 oktober 2008 stapte uw dochter naar de Raad van State, maar haar beroep werd op 16 oktober 2008 verworpen.

U gaf aan dat uw problemen geen verband houden met die van Z. U gaf wel volgende redenen aan voor uw asielaanvraag.

Op 22 september 2008 waren uw zonen T.I. (O.V.6.455.742) en T.M. (O.V. 6.927.141) in Nazran op weg naar hun tante.

Onderweg was er plots een schietincident en uw zonen waren hier getuige van.

Uw zoon M. had deze gebeurtenis gefilmd en werd door onbekenden meegenomen.

Uw andere zoon kon ontkomen en hij werd onmiddellijk naar een tante in Trojetskaya gebracht.

De volgende dag, op 23 september 2008, was er een inval bij jullie thuis waarbij er naar I. werd gevraagd. Uw man is nadien naar de politie gegaan om de verdwijning van M. aan te geven. Twee maanden na de verdwijning kwam u te weten dat uw zoon M. ergens werd vastgehouden. Uw man heeft jullie zoon via zijn kennissen bij de FSB voor ongeveer 10.000 dollar vrij gekregen. Op 4 februari 2009 werd uw zoon uiteindelijk vrijgelaten. Uw zoon werd diezelfde dag nog naar uw broer in Nalchyk gebracht.

In juni 2009 vertrok uw zoon I. naar België.

Op 3 juli 2009 heeft I. in België zijn eerste asielaanvraag ingediend. Op 10 november 2009 nam het Commissariaat-Generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 december 2009 ging I. hiertegen in beroep, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 30 april 2010 de beslissing van het Commissariaat-Generaal. Op 17 september 2010 diende hij een tweede asielaanvraag in, maar op 28 maart 2011 ontving uw zoon opnieuw een weigeringsbeslissing. Op 29 april 2011 tekende I. beroep aan, maar op 30 september 2011 kwam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot eenzelfde besluit als het Commissariaat-Generaal.

U en uw man hadden omwille van veiligheidsredenen beslist om I. niet in te lichten over de vrijlating van M. Ook hebt u pas in december 2011 uw zoon M. ervan de hoogte gebracht dat I. in België was. Ondertussen was er in mei 2010 nog een huiszoeking bij u thuis.

Op 4 juni 2010 vernam u dat uw man vermoord was teruggevonden in een rivier. Hij was neergeschoten.

In de maand juli 2010 bent u in Nazran naar de organisatie Memorial geweest om hen in te lichten over de moord op uw man. U hebt alles aan de secretaresse verteld en zij overhandigde u een document. Zij adviseerde u vervolgens om niet verder te gaan met uw klacht.

In oktober 2010 en november 2010 waren er opnieuw invallen bij u thuis.

Zo was er op 11 november 2010 een huiszoeking waarbij alles op de grond werd gegooid en er vragen over uw zoon I. werden gesteld.

Op 12 november 2010 ging u naar de OVD om klacht in te dienen over deze huiszoeking. U kreeg een kopie van uw klacht, maar er is uiteindelijk niets met uw klacht gebeurd.

Ondertussen had uw dochter T.T. (O.V. 6.927.139) volgende problemen.

In mei 2010 had uw dochter haar telefoonnummer aan een zekere V.A. gegeven. Hij belde haar nadien enkele keren op, maar uw dochter vond dit niet leuk. Zij wijzigde haar telefoonnummer, maar toch wist hij haar nog op te bellen. Op 10 september 2010 ging uw dochter terug naar school en u en uw schoonbroer Al. brachten haar naar de universiteit omdat jullie wisten dat zij kon worden gevolgd door Am.

Uw dochter werd later die dag vanuit de universiteit door Am. en twee andere mannen ontvoerd. Iemand van de familie van Am. kwam u thuis vertellen dat uw dochter bij Am. was. Uw dochter werd diezelfde avond nog vrijgelaten nadat ze Am. had gezegd dat ze met hem zou trouwen. Ook hadden de oudere leden van uw familie gesproken met de familie van Am.

U hebt uw dochter na deze ontvoering naar uw nicht in Gamurzhiyev gestuurd. Zij verbleef daar tot november 2010. Uw dochter studeerde vervolgens verder, maar zij werd telkens met de wagen naar school gebracht.

In augustus 2011 was er bij u thuis een huiszoeking door personen in camouflage-uniform. U en uw dochter waren op dat moment aanwezig. Er werden wapens van uw man, geldstukken, filmbanden en documenten meegenomen.

Op 15 september 2011 diende uw dochter een herexamen op de universiteit te doen. Am. en twee mannen probeerden uw dochter opnieuw te ontvoeren, maar door tussenkomst van andere studenten werd een tweede ontvoering vermeden. Nadien stonden er vaak wagens voor uw huis. U was bang dat uw dochter opnieuw ontvoerd zou worden, want u wist ook dat Am. een wahabiet was. U vernam ook nog van andere personen dat Am. nog steeds op zoek was naar uw dochter.

In oktober 2011 is uw zoon M. van Nalchyk naar Nazran gereisd. Van daaruit bent u samen met M. en T. naar Moskou gereisd. Van 20 oktober 2011 tot 6 december 2011 verbleven jullie in Moskou. U bent vervolgens verder naar België gereisd en op 9 december 2011 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag hebt u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, kopijen van enkele pagina's van het Russisch binnenlands paspoort van uw man, uw rijbewijs, een studiebewijs van uw dochter T. en een brief aan Memorial (dd.15/07/2010)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster R.Y. luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u Ingoesjetië hebt verlaten zowel omwille van de problemen van uw zonen T.I. (O.V.6.455.742) en M. (O.V. 6.927.141) als die van uw dochter T.T. (O.V. 6.927.139).

Ook het feit dat uw man er werd vermoord in juni 2010 heeft aanleiding gegeven tot uw vertrek (CGVS gehoor 14/02/2012 p.4, 24).

U vreest bij terugkeer naar Ingoesjetië voor het leven van u en uw kinderen (CGVS gehoor p.25).

Voor wat betreft de aanhaalde asielmotieven die verband houden met uw zonen, moet het volgende worden opgemerkt.

Zo is het in eerste instantie vermeldenswaard dat in het kader van de twee asielaanvragen van uw zoon T.I. er door het Commissariaat-Generaal telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissingen werden overigens allebei door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Deze beide beslissingen, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, werden genomen op basis van een gebrek aan bewijzen en een gebrek aan geloofwaardigheid.

Bijgevolg kan er in uw hoofde op basis van de verwijzing naar de asielmotieven die door uw zoon I. werden aangehaald, geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden weerhouden.

Bovendien werden er nog een aantal punten opgemerkt die verder de aannemelijkheid van het aangehaalde asielaanvraag in het gedrang brengen.

Zo had uw zoon I. in het kader van zijn tweede asielaanvraag op 17 september 2010 enkele nieuwe documenten neergelegd.

Onder deze documenten bevond zich een attest van de OVD van Nazran gericht aan uw man T.S. Dit attest was gedateerd op 20/08/2010 en bevestigde dat T.M. op 22 september 2008 was verdwenen en dat hij op datum van het attest nog steeds niet was teruggevonden. U bevestigde tijdens het gehoor dat uw man dit attest had ontvangen.

Echter, toen u expliciet op de datum werd gewezen, zijnde augustus 2010, stelde u dat dit onmogelijk was aangezien uw man toen reeds was overleden (CGVS gehoor p.14).

U zei vervolgens dat u dergelijk document had doorgestuurd aan I., maar met een andere datum (CGVS gehoor p.14-15). U verklaarde dat u I. een attest had doorgestuurd van het jaar 2008 en u kon op geen enkele wijze verklaren hoe het voornoemde document met datum 20/08/2010 in het dossier van uw zoon was terecht gekomen (CGVS gehoor p.14-15).

Nochtans had uw zoon I. tijdens zijn gehoor verklaard dat hij het betreffende attest via u had ontvangen (CGVS gehoor T.I. 15/02/2011 p.2).

Deze onverenigbare verklaringen van u en uw zoon I. over een document dat in het kader van de tweede asielaanvraag van uw zoon ter ondersteuning van zijn asielrelaas werd neergelegd, worden door het Commissariaat-generaal niet aanvaard.

Gezien jullie asielmotieven verband houden met elkaar, doet deze vaststelling ook rechtstreeks afbreuk aan de aannemelijkheid van uw asielverklaringen.

Verder slaagde u er ook niet in om duidelijke en logische verklaringen af te leggen over de convocatie die uw zoon I. in het kader van zijn tweede asielaanvraag had neergelegd.

Toen u werd gevraagd of I. ooit werd opgeroepen, gaf u als antwoord dat hij op 5 december 2010 werd opgeroepen naar Nazran en dat u hiervoor een convocatie van de postbode had ontvangen. U had dit document vervolgens naar I. doorgestuurd (CGVS gehoor p.16). U werd de betreffende convocatie uit het dossier van I. getoond en u bevestigde dat het om diezelfde convocatie ging.

Echter, uw verklaringen stemden niet overeen met de inhoud van de betreffende convocatie aangezien hierin staat vermeld dat I. op 5/01/2011 werd opgeroepen om naar Malgobek te gaan.

Uw reactie hierop was dat I. tweemaal was opgeroepen. De eerste keer was een oproeping naar Nazran in maart 2010 en de tweede was naar Malgobek in december 2011. U gaf aan dat de neergelegde convocatie betrekking had op de tweede oproeping.

Hiermee sprak u niet enkel uw initiële verklaringen tegen, maar gaf u tevens informatie die niet strookt met de data op de voornoemde convocatie.

Toen u hierop attent werd gemaakt, zei u dat het niet wist (CGVS gehoor p.16-18). Bovendien zei u nog dat deze convocatie aan u werd overhandigd door familieleden van Malgobek. Volgens u is het dan ook onjuist dat er op de convocatie staat vermeld dat deze werd afgegeven aan 'Y. R.I.', zijnde uw familienaam en initialen (CGVS gehoor p.16-17).

Echter, het feit dat u niet in staat was een duidelijke en correcte uitleg te geven over de convocatie die u aan uw zoon hebt bezorgd in het kader van zijn asielprocedure, relativeert niet enkel verder de bewijswaarde van de betreffende convocatie, maar ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de aangehaalde asielverklaringen.

Bovendien werden er aangaande de vervolgingsproblemen die verband houden met uw twee zonen ook nog volgende tegenstrijdigheden en inconsistenties opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw dochter T.

Zo haalde u tijdens uw gehoor aan dat in navolging van de problemen met uw zonen er nog meerdere huiszoekingen of invallen bij u thuis zijn geweest.

U verklaarde dat er op 11 november 2010 een inval was waarbij alles op de vloer werd gegooid en er vragen over I. werden gesteld. U gaf eveneens aan dat uw dochter op het moment van de huiszoeking aanwezig was (CGVS gehoor p.13). U hebt hierover zelfs de volgende dag een klacht ingediend bij de OVD (CGVS gehoor p.13).

Echter, uw dochter verklaarde dat er in haar aanwezigheid geen huiszoekingen zijn geweest in 2010 (CGVS gehoor T. 14/02/2012 p.9).

Toen uw dochter werd geconfronteerd met uw uitspraak, zei ze dat ze het zich niet goed kon herinneren.

Toen hierop verder werd ingegaan, stelde uw dochter dat er wel in 2011 'een keer werd gezocht' en dat er huiszoekingen waren geweest omwille van haar broers maar niet in haar aanwezigheid (CGVS gehoor T. p.9).

Deze verklaringen heffen dus de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Hierdoor wordt er nog weinig geloofwaardigheid toegekend aan de door u aangehaalde huiszoeking in november 2010.

Bovendien hebt u nagelaten om een bewijs voor te leggen van de door u neergelegde klacht op 12 november 2010. Nochtans had u verklaard dat u een kopie van de klacht had ontvangen en dat u deze misschien nog in uw bezit had (CGVS gehoor p.14).

U werd gevraagd binnen een opgegeven termijn de betreffende kopie over te maken aan het Commissariaat-generaal, maar er werd niets ontvangen.

Het gebrek aan dergelijk relevant stavingstuk of aanvaardbare uitleg over het ontbreken ervan ondersteunt de ongeloofwaardigheid van de voornoemde feiten.

Verder verklaarde u nog dat de laatste huiszoeking voor uw vertrek uit Ingoesjetië in augustus 2011 was. Mensen in camouflage hadden in een half uur tijd wapens, oude geldstukken, filmbanden en documenten meegenomen. U zei dat u en uw dochter op dat moment allebei aanwezig waren (CGVS gehoor p.9, 14).

Echter, uw dochter verklaarde aanvankelijk dat er in haar aanwezigheid geen huiszoekingen hebben plaatsgevonden in 2011.

Kort daarop stelde zij dat er wel nog mensen zijn geweest die wapens en documenten hebben meegenomen. Zij situeerde dit in mei, maar ze was hier niet zeker van (CGVS gehoor T. p.9).

Dat uw dochter opnieuw uw verklaringen niet op een duidelijke en overtuigende wijze kon bevestigen, kan niet aannemelijk worden genoemd.

Zeker gezien het hier toch een belangrijke alsook recente gebeurtenis betreft, moet er worden geoordeeld dat uw verklaringen over de onrechtmatige huiszoeking in augustus 2011 worden betwijfeld.

Een volgende tegenstrijdigheid werd opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw zoon M.

Uw zoon verklaarde dat hij sinds 4 februari 2009 tot 20 oktober 2011 in Nalchyk bij uw broer verbleef. Hij zei dat hij in die periode geen contact met u had en dat enkel zijn oom er contacten op nahield met de familie (CGVS gehoor M. p.4).

Echter, u verklaarde op uw beurt dat u in de voornoemde periode af en toe naar Nalchyk ging en dat u daar M. zag. Alsook gaf u aan dat jullie elkaar enkele keren via de telefoon hebben gesproken.

Toen u werd geconfronteerd met de uitspraken van uw zoon zei u dat hij zich had vergist (CGVS gehoor p.17).

Deze verklaring is echter niet afdoende. Dat u en uw zoon niet eenduidig waren over het feit of jullie elkaar in deze aanzienlijke periode, zijnde ongeveer twee jaar en zes maanden, al dan niet hebben gezien of contact met elkaar hebben gehad, kan niet aannemelijk worden genoemd.

Deze vaststelling stelt de geloofwaardigheid van jullie asielverklaringen verder in vraag.

Overigens moet er ook nog gewezen worden op feit dat u over volgende aspecten van uw asielrelaas weinig informatie kon aanreiken.

U verklaarde dat uw man in september 2008 naar de OVD was gegaan om de verdwijning van M. te melden. U haalde aan dat uw man hiervoor meerdere keren naar de OVD was gestapt (CGVS gehoor p.13).

U kon echter niet met zekerheid stellen of er door de OVD een opsporingsonderzoek naar M. was opgestart (CGVS gehoor p.13). Ook wist u niet of de OVD op de hoogte was gebracht van het feit dat M. in februari 2009 was vrijgelaten (CGVS gehoor p.13).

Uw verklaring voor uw onwetendheid was dat uw man zich daarmee bezig hield en dat hij niets aan u heeft verteld (CGVS gehoor p.13). Echter, het is weinig geloofwaardig te noemen dat een moeder geen enkel idee heeft of er naar de verdwijning van haar zoon een onderzoek werd ingesteld en hoe zich dit verder heeft ontwikkeld.

Aangezien de verdwijning van uw zoon M. zes maanden heeft geduurd, doet uw gebrek aan enige concrete informatie afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaringen (CGVS gehoor p.13).

Hierbij moet overigens nog verwezen worden naar de verklaringen van uw zoon M. waarbij hij stelde dat de politie tijdens de periode van zijn verdwijning naar hem heeft gezocht en vrienden en kennissen heeft bevraagd (CGVS gehoor M. p.15). Dat M. meer details kon aanreiken dan u en dit terwijl u de eigenlijke persoon bent die concreet op de hoogte had moeten zijn, is voor het Commissariaat-Generaal inacceptabel.

Hierdoor wordt de aannemelijkheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Wat overigens de door u aangehaalde moord op uw man betreft, moeten volgende opmerkingen in acht worden genomen.

Zo bleek uit uw verklaringen dat u geen idee had of er al dan niet een onderzoek naar de moord op uw man werd opgestart. U zei dat uw schoonbroer wist of de politie betrokken was. Toen u werd gevraagd waarom u niet op de hoogte bent, zei u 'zo gebeurt dat als een vrouw onderdanig thuis moet zitten'. Echter, uit uw verdere verklaringen blijkt dat u uw familie of schoonfamilie geen vragen hebt gesteld naar de nasleep van de moord op uw man (CGVS gehoor p.19).

Op de vraag waarom u sinds juni 2010 nog niet verder had geïnformeerd, stelde u dat de problemen van uw dochter van meer belang zijn (CGVS gehoor p.20).

Het Commissariaat-Generaal oordeelt echter de problematiek aangaande uw dochter u niet belemmert om u verder te informeren naar de opsporing van de moordenaars van uw man.

Uw desinteresse tast bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen aan.

Het is bovendien opmerkelijk dat u vooreerst ontkennend hebt geantwoord op de vraag of u bij de indiening van uw klacht bij de OVD op 12 november 2010 (zie supra) hebt geïnformeerd naar een eventueel onderzoek over de moord op uw man.

Zo zei u dat u bang was om dit te doen (CGVS gehoor p.19). Even later zei u echter dat u toen wel een vraag aan de politie had gesteld en dat men u antwoordde dat men voorlopig van niets wist (CGVS gehoor p.20).

Deze incoherentie trekt uw asielrelaas verder in twijfel.

Tot slot werd u ook nog de vraag gesteld of er een rechtszaak omtrent de moord van uw man is begonnen.

Uw antwoorden hierop zijn weinig accuraat te noemen.

Zo verklaarde u dat u het niet zeker wist, maar dat er van ja wordt gezegd. U verwees nog naar het feit dat de broers 'er alles aan doen' en dat 'zij alles aan de politie hebben gegeven en naar de politie zijn gegaan om naar de rest van de zaak te vragen' (CGVS gehoor p.20).

Deze vage verklaringen zijn volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk aangezien u na de eigenlijke moord op uw man in juni 2010 nog een aanzienlijke periode in Ingoesjetië was alsook dat u na uw vertrek in oktober 2011 nog contacten hebt gehad met uw schoonbroer Am. (CGVS gehoor p.25). Hierbij dient ook nog opgemerkt te worden dat u geen officiële overlijdensakte van uw man kon neerleggen omdat deze volgens u bij de huiszoeking van augustus 2011 werd meegenomen (CGVS gehoor p.9).

Echter, zoals reeds vermeld, wordt er weinig geloof gehecht aan de betreffende huiszoeking.

Bijgevolg ontstaat dan ook het vermoeden dat u aangaande het bestaan van of de eigenlijke gegevens in de overlijdensakte van uw man, onjuiste verklaringen hebt afgelegd.

Dit doet logischerwijze verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bijgevolg kan op basis van de door u aangehaalde asielmotieven die verband houden met uw zonen I. en M., niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tot slot moet er ook nog op worden gewezen dat uw verklaringen over uw reisweg en de gebruikte reisdocumenten twijfelachtig waren.

Zo hebben er volgens u tijdens uw reisweg tussen Moskou en België douanecontroles in Brest en Polen plaatsgevonden.

U gaf aan dat de chauffeur alles voor u had geregeld en dat er bij de controles niemand naar u toe is gekomen (CGVS gehoor p.8). U gaf eveneens aan dat er op voorhand geen afspraken waren gemaakt over mogelijke grenscontroles (CGVS gehoor p.26).

U verklaarde dat er eerder door een kennis van uw schoonbroer een shengenvisum in uw internationaal paspoort was geregeld (CGVS gehoor p.8). U had echter geen enkel idee op welke wijze hij dit had geregeld. Ook wist u niet welke ambassade het betreffende visum had uitgereikt en welk soort visum het was (CGVS gehoor p.8).

Dat u zo weinig weet over het visum dat in uw internationaal paspoort aanwezig was, blijkt niet geloofwaardig.

Immers, gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort en meer specifiek aangaande het visum dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u hierover niet zou zijn ingelicht door de chauffeur. Bovendien kon u de internationale paspoorten van u en uw kinderen niet voorleggen op het Commissariaat-Generaal. U zei immers dat deze documenten bij de chauffeur zijn achtergebleven. Toen u hierover verder werd bevraagd, stelde u dat jullie moe waren van de reis en deze zo bij de chauffeur zijn vergeten (CGVS gehoor p.7).

Dit wordt echter als een weinig overtuigende uitleg aanschouwd aangezien het hier om belangrijke documenten gaat. Hierdoor ontstaat bijgevolg het vermoeden dat u de internationale paspoorten van u en uw kinderen bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden.

Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande conclusies.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, kopijen van enkele pagina's van het Russisch binnenlands paspoort van uw man en uw rijbewijs bevatten immers enkele persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw man en worden door mij niet betwijfeld.

Ook het document waarin staat vermeld dat uw dochter studente was aan de staatsuniversiteit van Ingoesjetië wijzigt niets aan de geformuleerde besluiten aangezien dit document geen enkele betrekking heeft op de verklaarde asielproblemen.

Wat de door u geschreven brief aan Memorial (dd.15/07/2010) betreft, wordt eveneens de conclusie genomen dat dit document geen invloed heeft op de reeds geformuleerde besluiten. In deze brief schrijft u over de vervolgingsfeiten die u ook tijdens uw gehoor hebt verklaard.

Echter, gezien deze brief door uzelf is geschreven, moet de bewijswaarde van dit document worden gerelativeerd. Dit document kan bijgevolg geenszins de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen.

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster T.T. (...) luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj origine te zijn. U bent afkomstig uit Nazran, Ingoesjetië.

Uw zus T.Z. (O.V.5.785.075) heeft op 19 juli 2005 samen met haar man A.G. (O.V.5.785.075) een asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties. Op 3 april 2008 werd door het Commissariaat-Generaal beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 april 2008 tekende uw zus hiertegen beroep aan, maar de beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 september 2008 nogmaals bevestigd. Op 6 oktober 2008 stapte uw zus naar de Raad van State, maar haar beroep werd op 16 oktober 2008 verworpen.

U gaf aan dat uw problemen geen verband houden met de problemen van uw zus.

U gaf wel volgende redenen aan voor uw asielaanvraag.

Eind mei 2010 leerde u in een winkel een zeker V.A. kennen. U gaf uw telefoonnummer aan hem waardoor u jullie een tijdje contact met elkaar hadden.

Begin september 2010 werd u door hem en enkele vrienden van hem ontvoerd vanuit de universiteit. Hij ontvoerde u zodat dat u zou trouwen met hem. De volgende nacht werd u vrijgelaten nadat u hem had beloofd dat u zijn vrouw zou worden. U kon hem ervan overtuigen dat oudere familieleden u kwamen halen. Uiteindelijk hebben uw moeder, Y.R. (OV6.927.138) en uw oom Al. u ergens opgehaald en werd u door hen naar huis gebracht.

U verbleef nadien enkele maanden bij familie van uw moeder in het dorp Gamurzhiyev.

U werd nadien nog verder door hem opgebeld en u wijzigde hierdoor uw telefoonnummer.

Rond de datum van 20 september 2011 probeerden Am. en enkele mannen opnieuw om u vanuit de universiteit te ontvoeren. Vrienden en bewakers hebben een tweede ontvoering kunnen vermijden. Nadien stonden er nog wagens voor jullie huis. U dacht dat hij u nogmaals zou ontvoeren.

Ondertussen hadden uw twee broers T.I. (O.V.6.455.742) en T.M. (O.V. 6.927.141) ook problemen in Ingoesjetië.

Zo waren uw broers in 2008 getuige van een moord in Nazran.

M. had deze gebeurtenis gefilmd en werd door onbekenden meegenomen. I. kon ontkomen.

In juni 2009 vertrok I. naar België.

Op 3 juli 2009 heeft I. in België zijn eerste asielaanvraag ingediend. Op 10 november 2009 nam het Commissariaat-Generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 december 2009 ging I. hiertegen in beroep, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 30 april 2010 de beslissing van het Commissariaat-Generaal. Op 17 september 2010 diende hij een tweede asielaanvraag in, maar op 28 maart 2011 ontving uw broer opnieuw een weigeringsbeslissing. Op 29 april 2011 tekende I. beroep aan, maar op 30 september 2011 kwam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot eenzelfde besluit als het Commissariaat-Generaal.

M. werd na enige tijd vrijgelaten en dook onder bij een oom in Nalchyk.

Er zijn bij jullie thuis nog huiszoekingen geweest omwille van de problemen van uw broers, maar u was hierbij niet aanwezig.

In juni 2010 kreeg u het nieuws dat uw vader vermoord was teruggevonden in een rivier. Hij was neergeschoten.

In oktober 2011 is uw broer M. van Nalchyk naar Nazran gereisd. Van daaruit bent u samen met M. en uw moeder naar Moskou gereisd. Van 20 oktober 2011 tot 6 december 2011 verbleven jullie in Moskou. U bent vervolgens verder naar België gereisd en op 9 december 2011 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag hebt u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboortakte en uw Russisch binnenlands paspoort neer."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster T.T. (...) luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door uw moeder Y.R. (CGVS gehoor T. 14/02/2012 p.3, 6-10).

In het kader van de asielaanvraag van uw moeder heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De voormelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw moeder bevat de volgende motieven:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u Ingoesjetië hebt verlaten zowel omwille van de problemen van uw zonen T.I. (O.V.6.455.742) en M. (O.V. 6.927.141) als die van uw dochter T.T. (O.V. 6.927.139). Ook het feit dat uw man er werd vermoord in juni 2010 heeft aanleiding gegeven tot uw vertrek (CGVS gehoor 14/02/2012 p.4, 24). U vreest bij terugkeer naar Ingoesjetië voor het leven van u en uw kinderen (CGVS gehoor p.25).

Voor wat betreft de aanhaalde asielmotieven die verband houden met uw zonen, moet het volgende worden opgemerkt.

Zo is het in eerste instantie vermeldenswaard dat in het kader van de twee asielaanvragen van uw zoon T.I. er door het Commissariaat-Generaal telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissingen werden overigens allebei door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Deze beide beslissingen, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, werden genomen op basis van een gebrek aan bewijzen en een gebrek aan geloofwaardigheid. Bijgevolg kan er in uw hoofde op basis van de verwijzing naar de asielmotieven die door uw zoon I. werden aangehaald, geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden weerhouden.

Bovendien werden er nog een aantal punten opgemerkt die verder de aannemelijkheid van het aangehaalde asielaanvraag in het gedrang brengen. Zo had uw zoon I. in het kader van zijn tweede asielaanvraag op 17 september 2010 enkele nieuwe documenten neergelegd. Onder deze documenten bevond zich een attest van de OVD van Nazran gericht aan uw man T.S. Dit attest was gedateerd op 20/08/2010 en bevestigde dat T.M. op 22 september 2008 was verdwenen en dat hij op datum van het attest nog steeds niet was teruggevonden. U bevestigde tijdens het gehoor dat uw man dit attest had ontvangen. Echter, toen u expliciet op de datum werd gewezen, zijnde augustus 2010, stelde u dat dit onmogelijk was aangezien uw man toen reeds was overleden (CGVS gehoor

p.14). U zei vervolgens dat u dergelijk document had doorgestuurd aan I., maar met een andere datum (CGVS gehoor p.14-15). U verklaarde dat u I. een attest had doorgestuurd van het jaar 2008 en u kon op geen enkele wijze verklaren hoe het voornoemde document met datum 20/08/2010 in het dossier van uw zoon was terecht gekomen (CGVS gehoor p.14-15). Nochtans had uw zoon I. tijdens zijn gehoor verklaard dat hij het betreffende attest via u had ontvangen (CGVS gehoor T.I. 15/02/2011 p.2). Deze onverenigbare verklaringen van u en uw zoon I. over een document dat in het kader van de tweede asielaanvraag van uw zoon ter ondersteuning van zijn asielrelaas werd neergelegd, worden door het Commissariaat-generaal niet aanvaard. Gezien jullie asielmotieven verband houden met elkaar, doet deze vaststelling ook rechtstreeks afbreuk aan de aannemelijkheid van uw asielverklaringen.

Verder slaagde u er ook niet in om duidelijke en logische verklaringen af te leggen over de convocatie die uw zoon I. in het kader van zijn tweede asielaanvraag had neergelegd. Toen u werd gevraagd of I. ooit werd opgeroepen, gaf u als antwoord dat hij op 5 december 2010 werd opgeroepen naar Nazran en dat u hiervoor een convocatie van de postbode had ontvangen. U had dit document vervolgens naar I. doorgestuurd (CGVS gehoor p.16). U werd de betreffende convocatie uit het dossier van I. getoond en u bevestigde dat het om diezelfde convocatie ging. Echter, uw verklaringen stemden niet overeen met de inhoud van de betreffende convocatie aangezien hierin staat vermeld dat I. op 5/01/2011 werd opgeroepen om naar Malgobek te gaan. Uw reactie hierop was dat I. tweemaal was opgeroepen. De eerste keer was een oproeping naar Nazran in maart 2010 en de tweede was naar Malgobek in december 2011. U gaf aan dat de neergelegde convocatie betrekking had op de tweede oproeping. Hiermee sprak u niet enkel uw initiële verklaringen tegen, maar gaf u tevens informatie die niet strookt met de data op de voornoemde convocatie. Toen u hierop attent werd gemaakt, zei u dat het niet wist (CGVS gehoor p.16-18). Bovendien zei u nog dat deze convocatie aan u werd overhandigd door familieleden van Malgobek. Volgens u is het dan ook onjuist dat er op de convocatie staat vermeld dat deze werd afgegeven aan 'Y. R.I.', zijnde uw familienaam en initialen (CGVS gehoor p.16-17). Echter, het feit dat u niet in staat was een duidelijke en correcte uitleg te geven over de convocatie die u aan uw zoon hebt bezorgd in het kader van zijn asielprocedure, relativeert niet enkel verder de bewijswaarde van de betreffende convocatie, maar ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de aangehaalde asielverklaringen.

Bovendien werden er aangaande de vervolgingsproblemen die verband houden met uw twee zonen ook nog volgende tegenstrijdigheden en inconsistenties opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw dochter T. Zo haalde u tijdens uw gehoor aan dat in navolging van de problemen met uw zonen er nog meerdere huiszoeken of invallen bij u thuis zijn geweest. U verklaarde dat er op 11 november 2010 een inval was waarbij alles op de vloer werd gegooid en er vragen over I. werden gesteld. U gaf eveneens aan dat uw dochter op het moment van de huiszoeking aanwezig was (CGVS gehoor p.13). U hebt hierover zelfs de volgende dag een klacht ingediend bij de OVD (CGVS gehoor p.13). Echter, uw dochter verklaarde dat er in haar aanwezigheid geen huiszoeken zijn geweest in 2010 (CGVS gehoor T. 14/02/2012 p.9). Toen uw dochter werd geconfronteerd met uw uitspraak, zei ze dat ze het zich niet goed kon herinneren. Toen hierop verder werd ingegaan, stelde uw dochter dat er wel in 2011 'een keer werd gezocht' en dat er huiszoeken waren geweest omwille van haar broers maar niet in haar aanwezigheid (CGVS gehoor T. p.9). Deze verklaringen heffen dus de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Hierdoor wordt er nog weinig geloofwaardigheid toegekend aan de door u aangehaalde huiszoeking in november 2010. Bovendien hebt u nagelaten om een bewijs voor te leggen van de door u neergelegde klacht op 12 november 2010. Nochtans had u verklaard dat u een kopie van de klacht had ontvangen en dat u deze misschien nog in uw bezit had (CGVS gehoor p.14). U werd gevraagd binnen een opgegeven termijn de betreffende kopie over te maken aan het Commissariaat-generaal, maar er werd niets ontvangen. Het gebrek aan dergelijk relevant stavingstuk of aanvaardbare uitleg over het ontbreken ervan ondersteunt de ongeloofwaardigheid van de voornoemde feiten. Verder verklaarde u nog dat de laatste huiszoeking voor uw vertrek uit Ingoesjetië in augustus 2011 was. Mensen in camouflage hadden in een half uur tijd wapens, oude geldstukken, filmbanden en documenten meegenomen. U zei dat u en uw dochter op dat moment allebei aanwezig waren (CGVS gehoor p.9, 14). Echter, uw dochter verklaarde aanvankelijk dat er in haar aanwezigheid geen huiszoeken hebben plaatsgevonden in 2011. Kort daarop stelde zij dat er wel nog mensen zijn geweest die wapens en documenten hebben meegenomen. Zij situeerde dit in mei, maar ze was hier niet zeker van (CGVS gehoor T. p.9). Dat uw dochter opnieuw uw verklaringen niet op een duidelijke en overtuigende wijze kon bevestigen, kan niet aannemelijk worden genoemd. Zeker gezien het hier toch een belangrijke alsook recente gebeurtenis betreft, moet er worden geoordeeld dat uw verklaringen over de onrechtmatige huiszoeking in augustus 2011 worden betwijfeld.

Een volgende tegenstrijdigheid werd opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw zoon M. Uw zoon verklaarde dat hij sinds 4 februari 2009 tot 20 oktober 2011 in Nalchik bij uw broer verbleef. Hij zei dat hij in die periode geen contact met u had en dat enkel zijn oom er contacten op nahield met de familie (CGVS gehoor M. p.4). Echter, u verklaarde op uw beurt dat u in de voornoemde periode af en toe naar

Nalchyk ging en dat u daar M. zag. Alsook gaf u aan dat jullie elkaar enkele keren via de telefoon hebben gesproken. Toen u werd geconfronteerd met de uitspraken van uw zoon zei u dat hij zich had vergist (CGVS gehoor p.17). Deze verklaring is echter niet afdoende. Dat u en uw zoon niet eenduidig waren over het feit of jullie elkaar in deze aanzienlijke periode, zijnde ongeveer twee jaar en zes maanden, al dan niet hebben gezien of contact met elkaar hebben gehad, kan niet aannemelijk worden genoemd. Deze vaststelling stelt de geloofwaardigheid van jullie asielverklaringen verder in vraag.

Overigens moet er ook nog gewezen worden op feit dat u over volgende aspecten van uw asielrelaas weinig informatie kon aanreiken. U verklaarde dat uw man in september 2008 naar de OVD was gegaan om de verdwijning van M. te melden. U haalde aan dat uw man hiervoor meerdere keren naar de OVD was gestapt (CGVS gehoor p.13). U kon echter niet met zekerheid stellen of er door de OVD een opsporingsonderzoek naar M. was opgestart (CGVS gehoor p.13). Ook wist u niet of de OVD op de hoogte was gebracht van het feit dat M. in februari 2009 was vrijgelaten (CGVS gehoor p.13). Uw verklaring voor uw onwetendheid was dat uw man zich daarmee bezig hield en dat hij niets aan u heeft verteld (CGVS gehoor p.13). Echter, het is weinig geloofwaardig te noemen dat een moeder geen enkel idee heeft of er naar de verdwijning van haar zoon een onderzoek werd ingesteld en hoe zich dit verder heeft ontwikkeld. Aangezien de verdwijning van uw zoon M. zes maanden heeft geduurd, doet uw gebrek aan enige concrete informatie afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaringen (CGVS gehoor p.13). Hierbij moet overigens nog verwezen worden naar de verklaringen van uw zoon M. waarbij hij stelde dat de politie tijdens de periode van zijn verdwijning naar hem heeft gezocht en vrienden en kennissen heeft bevroegd (CGVS gehoor M. p.15). Dat M. meer details kon aanreiken dan u en dit terwijl u de eigenlijke persoon bent die concreet op de hoogte had moeten zijn, is voor het Commissariaat-Generaal inacceptabel. Hierdoor wordt de aannemelijkheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Wat overigens de door u aangehaalde moord op uw man betreft, moeten volgende opmerkingen in acht worden genomen. Zo bleek uit uw verklaringen dat u geen idee had of er al dan niet een onderzoek naar de moord op uw man werd opgestart. U zei dat uw schoonbroer wist of de politie betrokken was. Toen u werd gevraagd waarom u niet op de hoogte bent, zei u 'zo gebeurt dat als een vrouw onderdanig thuis moet zitten'. Echter, uit uw verdere verklaringen blijkt dat u uw familie of schoonfamilie geen vragen hebt gesteld naar de nasleep van de moord op uw man (CGVS gehoor p.19). Op de vraag waarom u sinds juni 2010 nog niet verder had geïnformeerd, stelde u dat de problemen van uw dochter van meer belang zijn (CGVS gehoor p.20). Het Commissariaat-Generaal oordeelt echter de problematiek aangaande uw dochter u niet belemmert om u verder te informeren naar de opsporing van de moordenaars van uw man. Uw desinteresse tast bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen aan. Het is bovendien opmerkelijk dat u vooreerst ontkennend hebt geantwoord op de vraag of u bij de indiening van uw klacht bij de OVD op 12 november 2010 (zie supra) hebt geïnformeerd naar een eventueel onderzoek over de moord op uw man. Zo zei u dat u bang was om dit te doen (CGVS gehoor p.19). Even later zei u echter dat u toen wel een vraag aan de politie had gesteld en dat men u antwoordde dat men voorlopig van niets wist (CGVS gehoor p.20). Deze incoherentie trekt uw asielrelaas verder in twijfel. Tot slot werd u ook nog de vraag gesteld of er een rechtszaak omtrent de moord van uw man is begonnen. Uw antwoorden hierop zijn weinig accuraat te noemen. Zo verklaarde u dat u het niet zeker wist, maar dat er van ja wordt gezegd. U verwees nog naar het feit dat de broers 'er alles aan doen' en dat 'zij alles aan de politie hebben gegeven en naar de politie zijn gegaan om naar de rest van de zaak te vragen' (CGVS gehoor p.20). Deze vage verklaringen zijn volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk aangezien u na de eigenlijke moord op uw man in juni 2010 nog een aanzienlijke periode in Ingoesjetië was alsook dat u na uw vertrek in oktober 2011 nog contacten hebt gehad met uw schoonbroer Am. (CGVS gehoor p.25). Hierbij dient ook nog opgemerkt te worden dat u geen officiële overlijdensakte van uw man kon neerleggen omdat deze volgens u bij de huiszoeking van augustus 2011 werd meegenomen (CGVS gehoor p.9). Echter, zoals reeds vermeld, wordt er weinig geloof gehecht aan de betreffende huiszoeking. Bijgevolg ontstaat dan ook het vermoeden dat u aangaande het bestaan van of de eigenlijke gegevens in de overlijdensakte van uw man, onjuiste verklaringen hebt afgelegd. Dit doet logischerwijze verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bijgevolg kan op basis van de door u aangehaalde asielmotieven die verband houden met uw zonen I. en M., niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tot slot moet er ook nog op worden gewezen dat uw verklaringen over uw reisweg en de gebruikte reisdocumenten twijfelachtig waren. Zo hebben er volgens u tijdens uw reisweg tussen Moskou en België douanecontroles in Brest en Polen plaatsgevonden. U gaf aan dat de chauffeur alles voor u had geregeld en dat er bij de controles niemand naar u toe is gekomen (CGVS gehoor p.8). U gaf eveneens aan dat er op voorhand geen afspraken waren gemaakt over mogelijke grenscontroles

(CGVS gehoor p.26). U verklaarde dat er eerder door een kennis van uw schoonbroer een shengenvisum in uw internationaal paspoort was geregeld (CGVS gehoor p.8). U had echter geen enkel idee op welke wijze hij dit had geregeld. Ook wist u niet welke ambassade het betreffende visum had uitgereikt en welk soort visum het was (CGVS gehoor p.8). Dat u zo weinig weet over het visum dat in uw internationaal paspoort aanwezig was, blijkt niet geloofwaardig. Immers, gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort en meer specifiek aangaande het visum dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u hierover niet zou zijn ingelicht door de chauffeur. Bovendien kon u de internationale paspoorten van u en uw kinderen niet voorleggen op het Commissariaat-Generaal. U zei immers dat deze documenten bij de chauffeur zijn achtergebleven. Toen u hierover verder werd bevraagd, stelde u dat jullie moe waren van de reis en deze zo bij de chauffeur zijn vergeten (CGVS gehoor p.7). Dit wordt echter als een weinig overtuigende uitleg aanschouwd aangezien het hier om belangrijke documenten gaat. Hierdoor ontstaat bijgevolg het vermoeden dat u de internationale paspoorten van u en uw kinderen bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande conclusies. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, kopijen van enkele pagina's van het Russisch binnenlands paspoort van uw man en uw rijbewijs bevatten immers enkele persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw man en worden door mij niet betwijfeld. Ook het document waarin staat vermeld dat uw dochter studente was aan de staatsuniversiteit van Ingoesjetië wijzigt niets aan de geformuleerde besluiten aangezien dit document geen enkele betrekking heeft op de verklaarde asielproblemen. Wat de door u geschreven brief aan Memorial (dd.15/07/2010) betreft, wordt eveneens de conclusie genomen dat dit document geen invloed heeft op de reeds geformuleerde besluiten. In deze brief schrijft u over de vervolgingsfeiten die u ook tijdens uw gehoor hebt verklaard. Echter, gezien deze brief door uzelf is geschreven, moet de bewijswaarde van dit document worden gerelativeerd. Dit document kan bijgevolg geenszins de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen."

Uw geboorteakte en uw Russisch binnenlands paspoort kunnen voorgaande besluiten niet wijzigen. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op de uw persoonlijke identiteitsgegevens en worden door mij niet betwijfeld."

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker M.T. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj origine te zijn. U bent afkomstig uit Nazran, Ingoesjetië.

Uw zus T.Z. (O.V.5.785.075) heeft op 19 juli 2005 samen met haar man A.G. (O.V.5.785.075) een asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties.

Op 3 april 2008 werd door het Commissariaat-Generaal beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 april 2008 tekende uw zus hiertegen beroep aan, maar de beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 september 2008 nogmaals bevestigd. Op 6 oktober 2008 stapte uw zus naar de Raad van State, maar haar beroep werd op 16 oktober 2008 verworpen.

U gaf aan dat uw problemen geen verband houden met de problemen van uw zus.

U gaf wel volgende redenen op voor uw asielaanvraag.

Op 22 september 2008 was u samen met uw broer T.I. (O.V.6.455.742) in Nazran op weg naar uw tante. Onderweg was er plots een schietincident. U en broer liepen elk een verschillende kant op. U werd vastgegrepen en in een auto gesleurd. Vervolgens kreeg u een zak over uw hoofd en u werd geslagen. U werd ondervraagd waarom u het schietincident met uw gsm had gefilmd. Tevens werden er u vragen gesteld over uw broer en zijn verblijfplaats. Er werd u gezegd dat uw familieleden zouden worden vermoord. U werd vervolgens naar een kelder gebracht waar u verder werd mishandeld. U diende van hen documenten te tekenen waarin stond dat u personen had neergeschoten. U hebt iets ondertekend, maar u weet niet wat.

Op 23 september 2008 kwamen er mensen in camouflage-uniform langs bij uw ouders. Uw moeder, Y.R. (O.V.6.927.138), zei u nadien dat men naar uw broer had gevraagd. Uw ouders hadden toen geen idee waar u was en zijn toen naar de politie van Nazran geweest om uw verdwijning aan te geven. Pas op 4 februari 2009 werd u vrijgelaten. U werd die dag uit een auto gegooid en er werd tegen u gezegd dat men nog met uw familie in contact zou komen. U hebt nadien vernomen dat uw vader 8000 dollar voor uw vrijlating had betaald. Diezelfde dag nog bent u naar uw oom in Nalchyk gegaan. U bent in Nalchyk naar het ziekenhuis gegaan omdat u overal blauwe plekken op uw lichaam had. Ondertussen had u geen idee waar uw broer I. was en uw ouders hadden u er ook niet over ingelicht dat uw broer in juni 2009 naar België was vertrokken.

Op 3 juli 2009 heeft uw broer in België zijn eerste asielaanvraag ingediend. Op 10 november 2009 nam het Commissariaat-Generaal een weigeringsbeslissing. Op 15 december 2009 ging uw broer hiertegen in beroep, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 30 april 2010 de beslissing van het Commissariaat-Generaal.

Op 17 september 2010 diende uw broer een tweede asielaanvraag in, maar op 28 maart 2011 ontving uw broer opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 april 2011 tekende uw broer beroep aan, maar op 30 september 2011 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw tot een weigeringsbeslissing.

Ondertussen had u in juni 2010 vernomen dat uw vader, T.S., op 4 juni 2010 was vermoord. Zijn lichaam was teruggevonden in een rivier en hij bleek neergeschoten te zijn. U denkt dat hij is vermoord omdat hij u heeft geholpen bij uw vrijlating in 2009.

Uw oom in Nalchyk besliste op een bepaald moment dat u niet langer bij hem kon blijven omdat hij vreesde voor het leven van hem en zijn familie.

In oktober 2011 bent u vervolgens vanuit Nalchyk naar Nazran gereisd. U reisde van daaruit vervolgens samen met uw moeder en uw zus T.T. (O.V. 6.927.139) naar Moskou.

Uw zus T. had overigens ook bepaalde problemen in Ingoesjetië. Zo was zij in 2010 éénmaal ontvoerd door een wahabiet, maar meer weet u hierover niet.

Van 20 oktober 2011 tot 6 december 2011 verbleven jullie in Moskou.

Het is overigens pas in deze periode dat u ervan op de hoogte werd gebracht dat uw broer reeds in België was.

U bent vervolgens verder naar België gereisd en op 9 december 2011 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag hebt u een asielaanvraag ingediend. Na uw aankomst in België hebt u vernomen dat er in november 2011 nog personen naar uw huis in Nazran zijn geweest om naar u te informeren.

Ter staving van uw identiteit legde u uw geboorteakte en uw Russisch binnenlands paspoort neer.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.3.2. De motivering van deze bestreden beslissing inzake verzoekster M.T. (...) luidt als volgt:

“U verklaarde dat u Ingoesjetië hebt verlaten omdat u in september 2008 getuige was van een dodelijk schietincident waarna u vervolgens zes maanden werd opgesloten en mishandeld (CGVS gehoor M. 14/02/2012 p.9-10).

U vreest bij terugkeer naar Ingoesjetië voor uw leven en dat van uw moeder.

Eveneens hebt u schrik dat u opnieuw hetzelfde zou overkomen als tijdens uw eerdere vasthouding (CGVS gehoor M. p.13, 15).

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven baseert als diegene die werden aangehaald door uw moeder Y.R.

U stelde wel uitdrukkelijk dat u geen asielaanvraag doet omwille van de problemen van uw zus T.T. (CGVS gehoor M. p.17).

In het kader van de asielaanvraag van uw moeder heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De voormelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw moeder bevat de volgende motieven:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u Ingoesjetië hebt verlaten zowel omwille van de problemen van uw zonen T.I. (O.V.6.455.742) en M. (O.V. 6.927.141) als die van uw dochter T.T.(O.V. 6.927.139). Ook het feit dat uw man er werd vermoord in juni 2010 heeft aanleiding gegeven tot uw vertrek (CGVS gehoor 14/02/2012 p.4, 24). U vreest bij terugkeer naar Ingoesjetië voor het leven van u en uw kinderen (CGVS gehoor p.25).

Voor wat betreft de aanhaalde asielmotieven die verband houden met uw zonen, moet het volgende worden opgemerkt.

Zo is het in eerste instantie vermeldenswaard dat in het kader van de twee asielaanvragen van uw zoon T.I. er door het Commissariaat-Generaal telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissingen werden overigens allebei door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Deze beide beslissingen, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, werden genomen op basis van een gebrek aan bewijzen en een gebrek aan geloofwaardigheid. Bijgevolg kan er in uw hoofde op basis van de verwijzing naar de asielmotieven die door uw zoon I. werden aangehaald, geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden weerhouden.

Bovendien werden er nog een aantal punten opgemerkt die verder de aannemelijkheid van het aangehaalde asielrelaas in het gedrang brengen. Zo had uw zoon I. in het kader van zijn tweede asielaanvraag op 17 september 2010 enkele nieuwe documenten neergelegd. Onder deze documenten bevond zich een attest van de OVD van Nazran gericht aan uw man T.S. Dit attest was gedateerd op 20/08/2010 en bevestigde dat T.M. op 22 september 2008 was verdwenen en dat hij op datum van het attest nog steeds niet was teruggevonden. U bevestigde tijdens het gehoor dat uw man dit attest had ontvangen. Echter, toen u expliciet op de datum werd gewezen, zijnde augustus 2010, stelde u dat dit onmogelijk was aangezien uw man toen reeds was overleden (CGVS gehoor p.14). U zei vervolgens dat u dergelijk document had doorgestuurd aan I., maar met een andere datum (CGVS gehoor p.14-15). U verklaarde dat u I. een attest had doorgestuurd van het jaar 2008 en u kon op geen enkele wijze verklaren hoe het voornoemde document met datum 20/08/2010 in het dossier van uw zoon was terecht gekomen (CGVS gehoor p.14-15). Nochtans had uw zoon I. tijdens zijn gehoor verklaard dat hij het betreffende attest via u had ontvangen (CGVS gehoor T.I. 15/02/2011 p.2). Deze onverenigbare verklaringen van u en uw zoon I. over een document dat in het kader van de tweede asielaanvraag van uw zoon ter ondersteuning van zijn asielrelaas werd neergelegd, worden door het Commissariaat-generaal niet aanvaard. Gezien jullie asielmotieven verband houden met elkaar, doet deze vaststelling ook rechtstreeks afbreuk aan de aannemelijkheid van uw asielverklaringen.

Verder slaagde u er ook niet in om duidelijke en logische verklaringen af te leggen over de convocatie die uw zoon I. in het kader van zijn tweede asielaanvraag had neergelegd. Toen u werd gevraagd of I. ooit werd opgeroepen, gaf u als antwoord dat hij op 5 december 2010 werd opgeroepen

naar Nazran en dat u hiervoor een convocatie van de postbode had ontvangen. U had dit document vervolgens naar I. doorgestuurd (CGVS gehoor p.16). U werd de betreffende convocatie uit het dossier van I. getoond en u bevestigde dat het om diezelfde convocatie ging. Echter, uw verklaringen stemden niet overeen met de inhoud van de betreffende convocatie aangezien hierin staat vermeld dat I. op 5/01/2011 werd opgeroepen om naar Malgobek te gaan. Uw reactie hierop was dat I. tweemaal was opgeroepen. De eerste keer was een oproeping naar Nazran in maart 2010 en de tweede was naar Malgobek in december 2011. U gaf aan dat de neergelegde convocatie betrekking had op de tweede oproeping. Hiermee sprak u niet enkel uw initiële verklaringen tegen, maar gaf u tevens informatie die niet strookt met de data op de voornoemde convocatie. Toen u hierop attent werd gemaakt, zei u dat het niet wist (CGVS gehoor p.16-18). Bovendien zei u nog dat deze convocatie aan u werd overhandigd door familieleden van Malgobek. Volgens u is het dan ook onjuist dat er op de convocatie staat vermeld dat deze werd afgegeven aan 'Y. R.I.', zijnde uw familienaam en initialen (CGVS gehoor p.16-17). Echter, het feit dat u niet in staat was een duidelijke en correcte uitleg te geven over de convocatie die u aan uw zoon hebt bezorgd in het kader van zijn asielpcedure, relativeert niet enkel verder de bewijswaarde van de betreffende convocatie, maar ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de aangehaalde asielerklaringen.

Bovendien werden er aangaande de vervolgingsproblemen die verband houden met uw twee zonen ook nog volgende tegenstrijdigheden en inconsistenties opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw dochter T. Zo haalde u tijdens uw gehoor aan dat in navolging van de problemen met uw zonen er nog meerdere huiszoeken of invallen bij u thuis zijn geweest. U verklaarde dat er op 11 november 2010 een inval was waarbij alles op de vloer werd gegooid en er vragen over I. werden gesteld. U gaf eveneens aan dat uw dochter op het moment van de huiszoeking aanwezig was (CGVS gehoor p.13). U hebt hierover zelfs de volgende dag een klacht ingediend bij de OVD (CGVS gehoor p.13). Echter, uw dochter verklaarde dat er in haar aanwezigheid geen huiszoeken zijn geweest in 2010 (CGVS gehoor T. 14/02/2012 p.9). Toen uw dochter werd geconfronteerd met uw uitspraak, zei ze dat ze het zich niet goed kon herinneren. Toen hierop verder werd ingegaan, stelde uw dochter dat er wel in 2011 'een keer werd gezocht' en dat er huiszoeken waren geweest omwille van haar broers maar niet in haar aanwezigheid (CGVS gehoor T. p.9). Deze verklaringen heffen dus de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Hierdoor wordt er nog weinig geloofwaardigheid toegekend aan de door u aangehaalde huiszoeking in november 2010. Bovendien hebt u nagelaten om een bewijs voor te leggen van de door u neergelegde klacht op 12 november 2010. Nochtans had u verklaard dat u een kopie van de klacht had ontvangen en dat u deze misschien nog in uw bezit had (CGVS gehoor p.14). U werd gevraagd binnen een opgegeven termijn de betreffende kopie over te maken aan het Commissariaat-generaal, maar er werd niets ontvangen. Het gebrek aan dergelijk relevant stavingstuk of aanvaardbare uitleg over het ontbreken ervan ondersteunt de ongeloofwaardigheid van de voornoemde feiten. Verder verklaarde u nog dat de laatste huiszoeking voor uw vertrek uit Ingoesjetië in augustus 2011 was. Mensen in camouflage hadden in een half uur tijd wapens, oude geldstukken, filmbanden en documenten meegenomen. U zei dat u en uw dochter op dat moment allebei aanwezig waren (CGVS gehoor p.9, 14). Echter, uw dochter verklaarde aanvankelijk dat er in haar aanwezigheid geen huiszoeken hebben plaatsgevonden in 2011. Kort daarop stelde zij dat er wel nog mensen zijn geweest die wapens en documenten hebben meegenomen. Zij situeerde dit in mei, maar ze was hier niet zeker van (CGVS gehoor T. p.9). Dat uw dochter opnieuw uw verklaringen niet op een duidelijke en overtuigende wijze kon bevestigen, kan niet aannemelijk worden genoemd. Zeker gezien het hier toch een belangrijke alsook recente gebeurtenis betreft, moet er worden geoordeeld dat uw verklaringen over de onrechtmatige huiszoeking in augustus 2011 worden betwijfeld.

Een volgende tegenstrijdigheid werd opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw zoon M. Uw zoon verklaarde dat hij sinds 4 februari 2009 tot 20 oktober 2011 in Nalchik bij uw broer verbleef. Hij zei dat hij in die periode geen contact met u had en dat enkel zijn oom er contacten op nahield met de familie (CGVS gehoor M. p.4). Echter, u verklaarde op uw beurt dat u in de voornoemde periode af en toe naar Nalchik ging en dat u daar M. zag. Alsook gaf u aan dat jullie elkaar enkele keren via de telefoon hebben gesproken. Toen u werd geconfronteerd met de uitspraken van uw zoon zei u dat hij zich had vergist (CGVS gehoor p.17). Deze verklaring is echter niet afdoende. Dat u en uw zoon niet eenduidig waren over het feit of jullie elkaar in deze aanzienlijke periode, zijnde ongeveer twee jaar en zes maanden, al dan niet hebben gezien of contact met elkaar hebben gehad, kan niet aannemelijk worden genoemd. Deze vaststelling stelt de geloofwaardigheid van jullie asielerklaringen verder in vraag.

Overigens moet er ook nog gewezen worden op feit dat u over volgende aspecten van uw asielerklaar weinig informatie kon aanreiken. U verklaarde dat uw man in september 2008 naar de OVD was gegaan om de verdwijning van M. te melden. U haalde aan dat uw man hiervoor meerdere keren naar de OVD was gestapt (CGVS gehoor p.13). U kon echter niet met zekerheid stellen of er door de OVD een opsporingsonderzoek naar M. was opgestart (CGVS gehoor p.13). Ook wist u niet of de OVD op de hoogte was gebracht van het feit dat M. in februari 2009 was vrijgelaten (CGVS gehoor p.13). Uw

verklaring voor uw onwetendheid was dat uw man zich daarmee bezig hield en dat hij niets aan u heeft verteld (CGVS gehoor p.13). Echter, het is weinig geloofwaardig te noemen dat een moeder geen enkel idee heeft of er naar de verdwijning van haar zoon een onderzoek werd ingesteld en hoe zich dit verder heeft ontwikkeld. Aangezien de verdwijning van uw zoon M. zes maanden heeft geduurd, doet uw gebrek aan enige concrete informatie afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaringen (CGVS gehoor p.13). Hierbij moet overigens nog verwezen worden naar de verklaringen van uw zoon M. waarbij hij stelde dat de politie tijdens de periode van zijn verdwijning naar hem heeft gezocht en vrienden en kennissen heeft bevroegd (CGVS gehoor M. p.15). Dat M. meer details kon aanreiken dan u en dit terwijl u de eigenlijke persoon bent die concreet op de hoogte had moeten zijn, is voor het Commissariaat-Generaal inacceptabel. Hierdoor wordt de aannemelijkheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Wat overigens de door u aangehaalde moord op uw man betreft, moeten volgende opmerkingen in acht worden genomen. Zo bleek uit uw verklaringen dat u geen idee had of er al dan niet een onderzoek naar de moord op uw man werd opgestart. U zei dat uw schoonbroer wist of de politie betrokken was. Toen u werd gevraagd waarom u niet op de hoogte bent, zei u 'zo gebeurt dat als een vrouw onderdanig thuis moet zitten'. Echter, uit uw verdere verklaringen blijkt dat u uw familie of schoonfamilie geen vragen hebt gesteld naar de nasleep van de moord op uw man (CGVS gehoor p.19). Op de vraag waarom u sinds juni 2010 nog niet verder had geïnformeerd, stelde u dat de problemen van uw dochter van meer belang zijn (CGVS gehoor p.20). Het Commissariaat-Generaal oordeelt echter de problematiek aangaande uw dochter u niet belemmert om u verder te informeren naar de opsporing van de moordenaars van uw man. Uw desinteresse tast bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielerklaringen aan. Het is bovendien opmerkelijk dat u vooreerst ontkennend hebt geantwoord op de vraag of u bij de indiening van uw klacht bij de OVD op 12 november 2010 (zie supra) hebt geïnformeerd naar een eventueel onderzoek over de moord op uw man. Zo zei u dat u bang was om dit te doen (CGVS gehoor p.19). Even later zei u echter dat u toen wel een vraag aan de politie had gesteld en dat men u antwoordde dat men voorlopig van niets wist (CGVS gehoor p.20). Deze incoherentie trekt uw asielerklaas verder in twijfel. Tot slot werd u ook nog de vraag gesteld of er een rechtszaak omtrent de moord van uw man is begonnen. Uw antwoorden hierop zijn weinig accuraat te noemen. Zo verklaarde u dat u het niet zeker wist, maar dat er van ja wordt gezegd. U verwees nog naar het feit dat de broers 'er alles aan doen' en dat 'zij alles aan de politie hebben gegeven en naar de politie zijn gegaan om naar de rest van de zaak te vragen' (CGVS gehoor p.20). Deze vage verklaringen zijn volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk aangezien u na de eigenlijke moord op uw man in juni 2010 nog een aanzienlijke periode in Ingoesjetï was alsook dat u na uw vertrek in oktober 2011 nog contacten hebt gehad met uw schoonbroer Am. (CGVS gehoor p.25). Hierbij dient ook nog opgemerkt te worden dat u geen officiële overlijdensakte van uw man kon neerleggen omdat deze volgens u bij de huiszoeking van augustus 2011 werd meegenomen (CGVS gehoor p.9). Echter, zoals reeds vermeld, wordt er weinig geloof gehecht aan de betreffende huiszoeking. Bijgevolg ontstaat dan ook het vermoeden dat u aangaande het bestaan van of de eigenlijke gegevens in de overlijdensakte van uw man, onjuiste verklaringen hebt afgelegd. Dit doet logischerwijze verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bijgevolg kan op basis van de door u aangehaalde asielmotieven die verband houden met uw zonen I. en M., niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tot slot moet er ook nog op worden gewezen dat uw verklaringen over uw reisweg en de gebruikte reisdocumenten twijfelachtig waren. Zo hebben er volgens u tijdens uw reisweg tussen Moskou en België douanecontroles in Brest en Polen plaatsgevonden. U gaf aan dat de chauffeur alles voor u had geregeld en dat er bij de controles niemand naar u toe is gekomen (CGVS gehoor p.8). U gaf eveneens aan dat er op voorhand geen afspraken waren gemaakt over mogelijke grenscontroles (CGVS gehoor p.26). U verklaarde dat er eerder door een kennis van uw schoonbroer een shengenvisum in uw internationaal paspoort was geregeld (CGVS gehoor p.8). U had echter geen enkel idee op welke wijze hij dit had geregeld. Ook wist u niet welke ambassade het betreffende visum had uitgereikt en welk soort visum het was (CGVS gehoor p.8). Dat u zo weinig weet over het visum dat in uw internationaal paspoort aanwezig was, blijkt niet geloofwaardig. Immers, gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort en meer specifiek aangaande het visum dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u hierover niet zou zijn ingelicht door de chauffeur. Bovendien kon u de internationale paspoorten van u en uw kinderen niet voorleggen op het Commissariaat-Generaal. U zei immers dat

deze documenten bij de chauffeur zijn achtergebleven. Toen u hierover verder werd bevraagd, stelde u dat jullie moe waren van de reis en deze zo bij de chauffeur zijn vergeten (CGVS gehoor p.7). Dit wordt echter als een weinig overtuigende uitleg aanschouwd aangezien het hier om belangrijke documenten gaat. Hierdoor ontstaat bijgevolg het vermoeden dat u de internationale paspoorten van u en uw kinderen bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande conclusies. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, kopijen van enkele pagina's van het Russisch binnenlands paspoort van uw man en uw rijbewijs bevatten immers enkele persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw man en worden door mij niet betwijfeld. Ook het document waarin staat vermeld dat uw dochter studente was aan de staatsuniversiteit van Ingoesjetië wijzigt niets aan de geformuleerde besluiten aangezien dit document geen enkele betrekking heeft op de verklaarde asielproblemen. Wat de door u geschreven brief aan Memorial (dd.15/07/2010) betreft, wordt eveneens de conclusie genomen dat dit document geen invloed heeft op de reeds geformuleerde besluiten. In deze brief schrijft u over de vervolgingsfeiten die u ook tijdens uw gehoor hebt verklaard. Echter, gezien deze brief door uzelf is geschreven, moet de bewijswaarde van dit document worden gerelativeerd. Dit document kan bijgevolg geenszins de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen."

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan vervolgens ook voor u niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte en uw Russisch binnenlands paspoort kunnen voorgaande besluiten niet wijzigen. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op de uw persoonlijke identiteitsgegevens en worden door mij niet betwijfeld."

1.4. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 23 april 2012 de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Aangaande de in de bestreden beslissing onverenigbare verklaringen van verzoekster R.Y. (...) omtrent het attest van 20 augustus 2010 dat I. in het kader van zijn tweede asielaanvraag had neergelegd, en

dat vaststelde dat M.T. op 22 september 2008 was verdwenen, stelt verzoekster dat zij alleen maar bij haar verklaringen kan blijven, namelijk dat haar man dit attest wel degelijk in ontvangst had genomen, maar dat de datum niet juist is gezien haar man toen al overleden was.

Met betrekking tot de verklaringen inzake de convocatie die I. tevens in het kader van zijn tweede asielaanvraag had neergelegd, verklaren verzoekers dat R.Y. (...) "*misschien niet heel duidelijk was in haar bewoordingen maar dat zij duidelijk stelt dat dit de tweede convocatie was en dat zij deze in december 2011 verkreeg*". Aangezien zij spreekt van een convocatie in maart 2010 en een convocatie van ongeveer een jaar later, menen verzoekers dat het duidelijk is dat zij bedoelde dat deze convocatie in december 2010 toekwam en niet in 2011 daar dit al bijna 2 jaar later was.

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van moeder en dochter omtrent de vervolgingsproblematiek van de zonen, stellen verzoekers dat verzoekster R.Y. (...) zich wellicht had vergist met de huiszoeking/overval in augustus 2011 waarbij haar dochter wél aanwezig was. Verzoekers pogen de verklaring van verzoekster T.T. (...) dat zij ook in 2011 niet aanwezig is geweest bij huiszoekingen, te weerleggen door aan te voeren dat het hier geen huiszoeking betrof maar eerder een overval, waardoor verzoekster T.T. (...) aanvankelijk verklaarde dat zij niet aanwezig was bij een "huiszoeking".

Met betrekking tot de verklaringen aangaande het contact tussen verzoekster R.Y. (...) en verzoekster M.T. (...), zijn verzoekers van mening dat deze laatste "*eigenlijk bedoelde dat hij zelf nooit contact nam maar dat zijn oom dit deed*" en dat het wel degelijk zo is dat zijn moeder langskwam. Verzoekers merken op dat deze onduidelijkheid zou kunnen opgeheven zijn geweest door uitdrukkelijk aan verzoeker M.T. (...) te vragen of zijn moeder hem is komen bezoeken in Nalchyk.

In reactie op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster R.Y. (...) weinig informatie kan geven over de verdwijning van verzoeker M.T. (...) en dat naar aanleiding hiervan mogelijks een onderzoek werd ingesteld door de OVD, stellen verzoekers dat M.T. (...) wél degelijk informatie gaf aan de commissaris-generaal over de stappen die de politie ondernam. Verzoekster R.Y. (...) was hier niet actief met bezig omdat, gezien naar zij stelt de inferieure positie van de vrouw ten opzichte van de man in haar land van herkomst; zij laat gelden dat het haar echtgenoot was die stappen ondernam. Zij verklaart vooral bezorgd te zijn geweest om haar zoon en voert aan dat het voor haar dan inderdaad minder van belang was wat de politie daarna deed. Met betrekking tot de situatie van haar vermoorde echtgenoot, stelt verzoekster dat zij niet zeker weet of er een opsporingsonderzoek, een gerechtelijk onderzoek of een rechtszaak geopend is, gezien de broers dit -als mannelijke familieleden- opvolgen.

Betreffende de tegenstrijdigheden in de verklaringen van moeder R.Y. (...) en dochter T.T. (...) omtrent de asielproblematiek van de dochter, stelt verzoekster R.Y. (...) dat zij "*hier eerder haar eigen interpretatie van de feiten weergaf*".

Zij geeft toe dat haar dochter niet echt problemen had met A. voor de ontvoering in september en dat zij evenmin toen al van telefoonnummer veranderde. Bovendien verklaart zij dat zij haar dochter samen met haar schoonbroer niet enkel vergezelde op weg naar de universiteit omwille van het feit dat zij werd lastiggevallen, maar dat dit reeds gebeurde in de aanloop daarnaar omdat de afstand vrij groot was. Zij benadrukt wel dat zij na de ontvoering veel voorzichtiger werden.

In reactie op de onduidelijkheid rond de vraag of de dochter werd opgehaald door de moeder of dat zij naar huis werd gebracht, stelt verzoekster R.Y. (...) dat zij "*nochtans zegt de tweede keer zelf te gaan en later ook dat zij ten tijde van de eerste ontvoering zelf ging om haar dochter; zij bevestigt vervolgens nog eens dat ze zelf om haar dochter ging*". Zij wijt de onduidelijkheden aan het feit dat zij de vragen van de ambtenaar op het Commissariaat-generaal niet goed begreep: "*Het is immers zo dat zij als vrouw niets kon regelen en het steeds de ouderen en/of mannelijke familieleden waren die dit regelden*". Verzoekers stellen vast dat de verklaringen van verzoekster R.Y. (...) aangaande de reisweg en de gebruikte documenten "*volledig aansluiten bij algemeen geweten informatie, namelijk dat er zich aan de Schengen buitengrenzen controles plaatsvinden*". Volgens hen verwacht de commissaris-generaal een bepaald kennisniveau in hoofde van verzoekster waaraan niet kan voldaan worden.

Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal, voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2 c), (zie het verzoekschrift, p. 7) er "*zich er nogal snel vanaf maakt om te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus niet moet worden toegekend of artikel moet worden toegepast*" en geen rekening houdt met de reële situatie in Ingoesjetië die nog steeds niet verbeterd is.

Het verzoekschrift schetst vervolgens de situatie in Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië; verzoekers menen dat er gesproken kan worden van een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ze voeren aan dat er in de Noordelijke Kaukasus een binnenlands gewapend conflict aan de gang is en dat een "*staakt het vuren*" niet impliceert dat het conflict beëindigd werd.

Verzoekers verwijzen naar rapporten waaruit volgens hen blijkt dat er geen duurzame vrede is in "*Tsjetsjenië*" (sic) en dat schendingen van de mensenrechten er schering en inslag zijn.

Voor wat betreft artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), stellen verzoekers dat er door de commissaris-generaal geen individualisering van de vrees kan worden geëist.

Verzoekers wijzen vervolgens op de band tussen de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en argumenteren dat dit artikel het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling expliciet viseert en dat ook dit artikel geen geïndividualiseerde vrees vraagt; ze verwijzen hiervoor naar twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekers halen verschillende rapporten aan die volgens hen de penibele situatie in de Kaukasus aantonen. Ze verwijzen naar informatie afkomstig van Caucaz.com, "Le monde" en andere kranten, OSAR, een rapport van de Verenigde Naties en Amnesty International, een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, een getuigenis van het Centrum voor Mensenrechten, het "Country Report on Human Rights Practices – Russia" en "ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally...".

Het verzoekschrift maakt eveneens melding van een arrest van het EHRM inzake Khutsayev t. Rusland en twee arresten van de Raad.

Verzoekers besluiten hieruit dat de verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus "volledig uitblijft en haaks staat op alle gegeven informatie".

Hun vrees in geval van terugkeer naar de Noordelijke Kaukasus is volgens verzoekers duidelijk gegrond.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of, in ondergeschikte orde, hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de beslissingen te vernietigen op basis van artikel 39/2 §1,2° van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster T.T. (...) en verzoeker M.T. (...), zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielaanbod van verzoekster R.Y. (...), hun moeder, gaat de Raad enkel in op het aanbod van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden gezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissingen werden door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° vreemdelingenwet. Daarenboven tonen verzoekers in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn evenmin directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Op de motivering in de bestreden beslissing van verzoekster R.Y.(...) dat: *“Onder deze documenten bevond zich een attest van de OVD van Nazran gericht aan uw man T.S. Dit attest was gedateerd op 20/08/2010 en bevestigde dat T.M. op 22 september 2008 was verdwenen en dat hij op datum van het attest nog steeds niet was teruggevonden. U bevestigde tijdens het gehoor dat uw man dit attest had ontvangen.*

Echter, toen u expliciet op de datum werd gewezen, zijnde augustus 2010, stelde u dat dit onmogelijk was aangezien uw man toen reeds was overleden (CGVS gehoor p.14).

U zei vervolgens dat u dergelijk document had doorgestuurd aan I., maar met een andere datum (CGVS gehoor p.14-15). U verklaarde dat u I. een attest had doorgestuurd van het jaar 2008 en u kon op geen enkele wijze verklaren hoe het voornoemde document met datum 20/08/2010 in het dossier van uw zoon was terecht gekomen (CGVS gehoor p.14-15).” antwoordt zij dat zij alleen maar bij haar verklaringen kan blijven.

Derhalve blijft deze motivering staande en het besluit van de commissaris-generaal behouden dat *“Gezien jullie asielmotieven verband houden met elkaar, doet deze vaststelling ook rechtstreeks afbreuk aan de aannemelijkheid van uw asielverklaringen”*.

Aangaande het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoekster R.Y. (...) niet in staat was een duidelijke en correcte uitleg te geven over de convocatie die zij aan haar zoon I. had bezorgd, daar zij verklaard had dat zij op 5 december 2010 een convocatie had ontvangen waarbij haar zoon werd opgeroepen naar Nazran, terwijl in de betreffende convocatie staat vermeld dat I. op 5 januari 2011 werd opgeroepen om naar Malgobek te gaan, erkent verzoekster dat zij misschien niet heel helder was in haar bewoordingen, maar verklaart ze dat bedoelde convocatie een tweede convocatie betrof. Verzoekster stelt dat zij deze convocatie niet had gekregen in december 2011 zoals vermeld in het verhoorverslag, maar dat zij bedoelde dat zij deze convocatie had ontvangen in december 2010 en dat het hier dus om een materiële vergissing ging.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de

aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad stelt vast dat verzoekster pas na confrontatie met de convocatie melding maakte van een tweede convocatie en dat zij er niet in slaagt ondubbelzinnige verklaringen af te leggen over de data van deze convocaties. Bovendien merkt de Raad op dat hoewel zij eerst vertelt dat zij de jaartallen niet meer weet, zij herhaalt dat de convocatie is aangekomen in december 2011 (zie gehoorverslag van 14 februari 2012, p. 16-17), wat duidelijk niet strookt met de data op de bedoelde convocatie.

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van het verhaal.

Aangaande de inconsistenties tussen de verklaringen van verzoekster R.Y. (...) en verzoekster T.T. (...) omtrent de huiszoekingen, is de commissaris-generaal van mening dat het niet aannemelijk is dat de dochter de verklaringen van haar moeder niet op een duidelijke en overtuigende wijze kon bevestigen.

Verzoekster R.Y. (...) verklaart dat zij zich wellicht had vergist omtrent de datum waarop er huiszoekingen plaatsvonden in de aanwezigheid van haar dochter en dat de reden voor de tegenstrijdige verklaringen is dat de "huiszoeking" in augustus 2011 eerder een overval betrof.

De Raad is van oordeel dat verzoekster zich hier leent tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid in de verklaring alsnog te vergoelijken. De desbetreffende argumentatie uit de bestreden beslissing blijft geldig.

Betreffende de verklaringen omtrent het contact tussen moeder en zoon tussen 4 februari 2009 en 20 oktober 2011, stelt de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat ze niet eenduidig waren over het feit of ze elkaar in deze periode hebben gezien of contact met elkaar hebben gehad.

Verzoekers stellen dat de tegenstrijdigheid kan verklaard worden door het feit dat niet de zoon zelf contact opnam, maar zijn oom. Ze vinden dat deze onduidelijkheid zou kunnen opgeheven zijn geweest door aan verzoeker M.T. (...) te vragen of zijn moeder hem is komen bezoeken in Nalchyk.

Hoewel verzoeker M.T. (...) tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal inderdaad stelde dat hij via zijn oom contact had met zijn familie (zie verhoorverslag, p. 4-5), is de Raad van mening dat deze verklaringen de tegenstrijdigheid niet opheffen.

Inderdaad worden de tegenstrijdige verklaringen omtrent de vraag of de moeder hem af en toe ter plaatse ging bezoeken, niet weerlegd; bovendien meent de Raad dat er op de vraag "*had u in die periode contact met uw moeder?*" eveneens een eenduidig antwoord mag verwacht worden inzake eventuele bezoeken van de moeder aan haar zoon.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Volgens de commissaris-generaal kan verzoekster R.Y. (...) onvoldoende informatie geven over een eventueel opsporingsonderzoek naar aanleiding van de verdwijning van verzoeker M.T. (...).

Verzoekers voeren aan dat M.T. (...) wel degelijk concrete informatie gaf over de stappen die de politie nam en stellen dat het de mannelijke familieleden waren die dit opvolgden en dat vrouwen hierbuiten werden gehouden zodat R.Y. (...), in tegenstelling tot haar echtgenoot, dan ook niet actief bezig met de opvolging van de verdwijning van M.T. (...).

De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn besluit dat het weinig geloofwaardig is dat "*een moeder geen enkel idee heeft of er naar de verdwijning van haar zoon een onderzoek werd ingesteld een hoe zich dit verder heeft ontwikkeld. (...) Dat M. meer details kon aanreiken dan u en dit terwijl u de eigenlijke persoon bent die concreet op de hoogte had moeten zijn, is voor het Commissariaat-generaal inacceptabel*".

Op de bevinding van de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster niet afdoende op de hoogte is of er een moordonderzoek en/of een rechtszaak is geopend ten gevolge van de moord op haar echtgenoot, verwijzen verzoekers opnieuw naar het argument dat de mannelijke familieleden dit opvolgen en dat verzoekster R.Y. (...) als vrouw hier buiten werd gehouden.

De Raad wijst er op dat verzoekster geen idee had of er al dan niet een onderzoek naar de moord op haar man was opgestart; bovendien verklaarde zij niet zeker te zijn of er ook een rechtszaak was geopend, maar "*dat er van ja wordt gezegd*".

De Raad wijst er op dat van een asielzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging.

De problemen van haar dochter vormden inderdaad geen belemmering om te trachten hierover meer te weten te komen.

De commissaris-generaal vond dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoeksters, moeder en dochter, over de problemen van deze laatste met A. en over de vraag wie haar na haar ontvoering terug naar huis heeft gebracht, ernstige vragen doen rijzen over de echtheid van het relaas.

Verzoekster R.Y. (...) werpt op dat zij *“haar eigen interpretatie van de feiten gaf”* en dat zij haar dochter naar de universiteit vergezelde ook vanwege de vrij grote afstand en dus niet enkel omdat zij werd lastiggevallen. Daarnaast wijst zij de onduidelijkheden in haar verklaringen ook aan het feit, dat zij de vragen van de ondervrager op het Commissariaat-generaal niet goed begreep.

De Raad wijst er dienaangaande op dat bij aanvang van het gehoor werd gevraagd om eventuele problemen of onduidelijkheden te melden; bovendien werd aan het einde van het verhoor nog gevraagd of verzoekster alle vragen goed begrepen had, waarop zij positief antwoordde. De commissaris-generaal stelt in zijn nota dan ook terecht dat het niet opgaat a posteriori te beweren dat men de vragen niet goed begrepen heeft; het verweer van verzoekster wordt niet aangenomen.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van concrete feiten zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De Raad is derhalve van mening dat een asielaanvraag niet dient te berusten op een *“eigen interpretatie van de feiten”* door verzoekers en dat de vage en incoherente verklaringen tijdens het verhoor en de hiermee tegenstrijdige verklaringen in het verzoekschrift de geloofwaardigheid ondermijnen.

De commissaris-generaal bestempelde de verklaringen over de reisweg en de gebruikte documenten als twijfelachtig; hij stelde dat *“Immers, gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort en meer specifiek aangaande het visum dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u hierover niet zou zijn ingelicht door de chauffeur. Bovendien kon u de internationale paspoorten van u en uw kinderen niet voorleggen op het Commissariaat-Generaal. U zei immers dat deze documenten bij de chauffeur zijn achtergebleven. Toen u hierover verder werd bevraagd, stelde u dat jullie moe waren van de reis en deze zo bij de chauffeur zijn vergeten (CGVS gehoor p.7)”*.

Het verzoekschrift voert aan dat verklaringen van verzoekster R.Y. (...) volledig aansluiten bij algemeen geweten informatie, namelijk dat er aan de Schengen buitengrenzen controles plaatsvinden, en dat de commissaris-generaal een bepaald kennisniveau verwachtte waaraan niet voldaan kon worden.

Wat dit laatste betreft laat de Raad gelden dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de reisweg en de gebruikte reisdocumenten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Volgens de Raad is het niet aannemelijk dat verzoekster de gegevens in het visum en het internationaal paspoort niet zou kennen en/of dat zij hierover niet zou zijn ingelicht door de chauffeur met het oog op het geven van een uitleg in geval van ontdekking.

De Raad deelt het vermoeden van de commissaris-generaal hieromtrent.

Ook dit keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

Gelet op wat voorafgaat, verdient het relaas van verzoekers geen geloofwaardigheid. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de subsidiaire bescherming, voeren verzoekers aan dat er in Ingoesjetië gesproken kan worden van een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat er aldaar een binnenlands gewapend conflict woedt, dat er geen duurzame vrede is en dat mensenrechtenschendingen er schering en inslag zijn.

Ze voeren aan dat er voor de subsidiaire bescherming geen individualisering van de vrees kan worden geëist.

Verzoekers halen verschillende rapporten aan die volgens hen de penibele situatie in de Kaukasus aantonen en maken eveneens melding van een arrest van het EHRM inzake Khutsayev t. Rusland en twee arresten van de Raad.

Ze besluiten dat de verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus *“volledig uitblijft en haaks staat op alle gegeven informatie”*.

Waar verzoekers in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijzen naar hun asielrelaas merkt de Raad vooreerst op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat derhalve niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak merkt de Raad op dat dit individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft.

Waar verzoekers laten gelden dat er geen individualisatie van de vrees kan worden geëist (zie het verzoekschrift, p. 8), benadrukt de Raad dat slechts in uitzonderlijke gevallen, waarbij verzoekers zouden beweren deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM kan worden aangewend wanneer verzoekers aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voor handen zijn om aan te nemen dat een betreffende praktijk bestaat en dat ze deel uitmaken van de betreffende groep (zie EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM inderdaad niet dat verzoekers het bestaan bewijzen van andere bijzondere kenmerken die hun persoonlijk situatie onderscheiden van deze van anderen, indien dit de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM zou uithollen. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot de betreffende groep (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 80; EHRM, Salah Seekh v. Nederland, 23 mei 2007, § 148; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167).

Verzoekers maken door middel van hun citaten uit rapporten over de ganse noordelijke Kaukasus (Dagestan, Ingoesjetië, Tsjetsjenië) niet aannemelijk dat ze tot een groep behoren die systematisch blootgesteld is aan mishandelingen zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet blijkt uit de informatie - namelijk een Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar - die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad laat prevaleren op de informatie waarnaar verzoekers verwijzen, dat er actueel in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op 14 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE